

dighed. Jeg har ikke havt Leilighed til at tale med den ærede Forslagsstiller om Affattelsen af Forslaget under Nr. 25, og derfor maa jeg sige, at det ikke er mig rigtigst klart, hvad han har villet opnaae derved, om det er Andet end en noget større Tydelighed med Hensyn til Bestaffenheden af Salgsplanerne. Er der blot Spørgsmaal om en noget større Tydelighed i saa Henseende, saa vil det være meget let til 3die Behandling at faae stillet et Forslag, der ikke lider af den Uklarhed, hvoraf det her foreliggende Forslag lider. — Paa den anden Side er der af et Mindretal i Udvalget stillet forskjellige Forslag. Jeg behøver neppe at sige, at Forslaget Nr. 19 jo ligefrem er i Strid med den hele Tankegang i § 21, og altsaa ikke efter min Opfattelse kan passe ind deri. — Hvad Forslaget under Nr. 20 angaaer, saa seer jeg ikke, med hvilken Ret der egentlig her førdres en anden Raadighed over den folgte Bøndegaard end den, som har Hjemmel i den almindelige Lovgivnings Bestemmelser. Jeg seer ikke, hvad Giendommeligt der er i nærværende Tilfælde, som skulde foranledige særskilte Bestemmelser, afvigende fra den almindelige Lovgivnings Regler. Det er Alt, hvad jeg kan sige med Hensyn til dette Forslag; jeg seer ikke, med hvilken Hjemmel der her af Lovgivningsmagten skulde opstilles andre Forskrifter, afvigende fra dem, der indeholdes i den almindelige Fæstelovgivning. — Hvad de Forslag angaaer, som ere stillede under Nr. 21 og 22, da kan jeg Sindet have imod, at „10“ forandres til „20“. Om man vil gaae saavidt, at man vil udelade det hele sidste Punktum af Paragraphen, skal jeg ganske henstille til det ærede Thing's Afgjørelse; der er ikke fra min Side nogen absolut Indvending derimod.

Tilbage staaer altsaa det almindelige Spørgsmaal, om det er rigtigst at opgive den ene Deel af Majoraterne, saaledes at Loven ikke kommer til at indeholde nogen Bestemmelse om Maaden, hvorpaa denne kan overgaae til fri Eiendom. Jeg har troet, at, naar et Forsøg gjordes paa at gennemføre Grundlovsbestemmelsen, saa burde dette Forsøg gjøres heelt ud, saa burde det ikke strax fra Regeringens Side henstilles saaledes, at man lod Op-

gaven uløst for en ikke uvæsentlig Deel af Sagen. Jeg har som sagt ikke paa nogen Maade kunnet erkjende, at den Umstændighed, at hele den øvrige Deel af Majoratet ophørte at være Majorat, skulde kunne blive uden Indflydelse paa Behandlingen af den Deel, der blev tilbage, nemlig Bøndergodset. Ganste vist vilde det kunde tænkes ordnet saaledes, at alene det væsentlige Indhold af Loven af 21de Juni 1854, kom til at blive staaende ligeoverfor den frie Besidder af det Bøndergods, som tidligere var Majoratsgods — saa Meget reffærdiggjøres i alt Fald ved den hele historiske Udvikling —; men noget Andet er, at al den Deel af Majoratet, som er Bøndergods, og som ikke allerede er solgt, skulde blive at være majoratsbundet, naagtet den øvrige Deel skal kunne allodificeres. Jeg troer, det er med fuld Føie, at man fra flere Sider har fremhævet den beshynderlige Inconsequent, der vilde ligge heri. Den bliver mindre — det er ganske rigtig — for det Mindretal af Udvalget, som vil forkaste hele det første Afsnit af Loven; men det er jo en Selvsølge — skjøndt denne Sag ikke ligger for til Forhandling endnu, vil den høitærede Formand naturligvis ikke have Noget imod, at jeg siger det — det er Noget, jeg neppe behøver udtrykkelig at erklære, at jeg ganske bestemt maa modsætte mig dette Forslag om at bortkaste et væsentligt Led af Loven. Det ville de ærede Herrer vide forud, at jeg, saa godt jeg kan, bestemt vil hævde den første Afslutningsform, og, naar altsaa dette er givet, vil det ikke kunne misfjendes af de ærede Medlemmer af Thinget, som i saa Henseende maatte være enige med Udvalgets Fleertal og Regeringen, at det vil være høist besynderligt, om der ikke bliver vedtaget nogensombest Bestemmelse om Maaden, hvorpaa Bøndergodset kan allodificeres. Jeg betragter ikke i den Forstand Afstemningen ved 2den Behandling som endelig, at jeg, fordi § 21 bliver fastholdt, vilde sige, at det absolut var Thingets Mening, at den skulde blive staaende i samme Form ved 3die Behandling; men paa den anden Side er det en Selvsølge, at, hvis Thinget nu stemmer § 21 ud, maa jeg opfatte det saaledes, at Thinget slet ikke ønsker at medvirke ved Løsningen